A PEU DE PÀGINA

Entre a la cuina de l'hotel amb els ulls enlleganyats. Encara no són les sis a la capital belga, i la jornada serà llarga. Què faig jo ací i que se n'ha fet de la vida Erasmus que tant em prometien? Que no s'estenga el pànic, tot esforç té la seua recompensa. És l'últim dia ja. L'ultimíssim.

Pose els croissants al forn i l'aigua del rentaplats a calfar. Demà seré lluny, molt més lluny del que sóc avui. És l'últim dia, sí, però no per tornar a casa. Demà prendré un avió rumb a Taipei i no tornaré fins acabat l'estiu. Jo, que vaig vindre ací per gaudir de l'experiència com qualsevol altre, que no tenia més plans que rodar món i conèixer gent. I tant que n'he vist, de països, i és ben cert que he conegut gent, especialment... Em lligue el davantal amb el mig somriure de la nostàlgia.

Supose que ningú et diu, quan signes el contracte d'estudis, que trobaràs l'amor a l'altra banda del món. Tu, ben segur, te n'hagueres rigut. Així com m'haguera rigut jo si, allà baix a peu de pàgina, haguera trobat una anotació quasi inapreciable: no esperes res, no temes res, i llença't a la més extravagant de les aventures; viu-la el millor que sàpigues i, si t'enamores d'un asiàtic d'ullets envidats, tant se val! O és que no hem vingut per jugar-nos-la? I parlant de jugar-se-la, crec que els croissants se'm socarren al forn... És l'últim dia ja!